

Форма ЖВР-1

Версія для Інтернет

ЖУРНАЛ ВЕДЕННЯ РОБІТ

Назва експедиції	<i>Орестів - 2010</i>
Порядковий №	<i>001</i>
Дати проведення	<i>20.3.2010</i>
Керівник	<i>Калитюк І.М.</i>

Україна-Рівне-2010

Зміст:

1. Заявка на проведення експедиції
2. Програма проведення вишукувально-дослідницьких заходів в складі окремого учасника Центру
3. Загальний графік виконання робіт
4. Норми правил техніки безпеки та поведінки, журнал обліку їх дотримання
5. Карта проїзду із сторони Києва
6. Характерні фотоматеріали та протокольовані кіно та відео метражі
7. Записник
8. Відомості про результати дослідження проб, аналізів тощо
9. Загальний висновок

Додаток 1. Фото та фрагменти відеоматеріалів.

Додаток 2. Гіпсові зліпки і їх порівняння із вовкодавом

Розділ 1. Заявка на проведення експедиції

Український дослідний Центр EIBC

Форма ПД-2

Заявник: Сектор ЕТБІ-досліджень (Калитюк І.М.)

Назва експедиції «Орестів - 2010»

Ціль експедиції: Встановити походження невідомих звірів в Здолбунівському районі, взяти матеріальні зразки, опитати очевидців, зробити відеозаписи.

Місце проведення експедиції: село Орестів, Здолбунівський район, Рівненська Область, Україна.

Дата проведення експедиції: 20 березня 2010 року.

Попередній графік експедиції:

1. Дістатися до с. Орестів
2. Опитати очевидців проживаючих в місцевості
3. Знайти матеріальні сліди
4. Зробити відеозаписи слідів
5. Шукати нову інформацію

Попередній особовий склад експедиції:

1. Калитюк І.М.

Попередній список технічного забезпечення:

1. Відеокамера
2. Пристрій нічного бачення
3. Бінокль
4. Компас
5. Кварцевий хронометр
6. Тара для збору матеріальних зразків

Розділ 2. Програма проведення вишукувально-дослідницьких заходів в складі експедиції учасника дослідницького Центру

Український дослідний Центр EIBC

Форма ПД-1

Програма учасника проведення вишукувально-дослідницьких заходів в складі експедиції

1. Назва експедиції	Орестів 2010
---------------------	--------------

2. Структурний підрозділ (група, сектор або окрема особа)	ЕТБІ-досліджень
---	-----------------

3. Особовий склад	1. Калитюк І.М.
-------------------	-----------------

№	4. Види вишукувально-дослідницьких робіт, які можуть бути проведені зусиллями учасника	Обладнання і тара, за допомогою яких можуть бути проведені роботи	Витратні матеріали, потреби в енергоносіях тощо	Трудові витрати, людино-годин
1)	Радіальне опитування потенційних очевидців	Відеокамера	Карта пам'яті Акумулятор	диференційовано в залежності від об'ємів робіт
2)	Відеозйомка	Відеокамера із пристроєм нічного бачення	Карта пам'яті Акумулятор	диференційовано в залежності від об'ємів робіт
3)	Фотозйомка	Мобільний телефон, Відеокамера	Карти пам'яті Акумулятори	диференційовано в залежності від об'ємів робіт
4)	Взяття зразків шерсті	Пробірки пластмасові із кришечками		диференційовано в залежності від об'ємів робіт
5)	Взяття зліпків слідів	Коробка картонна 20x10 Пакетики поліетиленові	Можливе фізичне зношення тари	диференційовано в залежності від об'ємів робіт

4.Інші роботи, які можуть бути проведені при залученні додаткового обладнання	диференційовано в залежності від об'ємів робіт
---	--

5.Інші роботи, які можуть бути проведені при залученні сторонніх осіб	диференційовано в залежності від об'ємів робіт
---	--

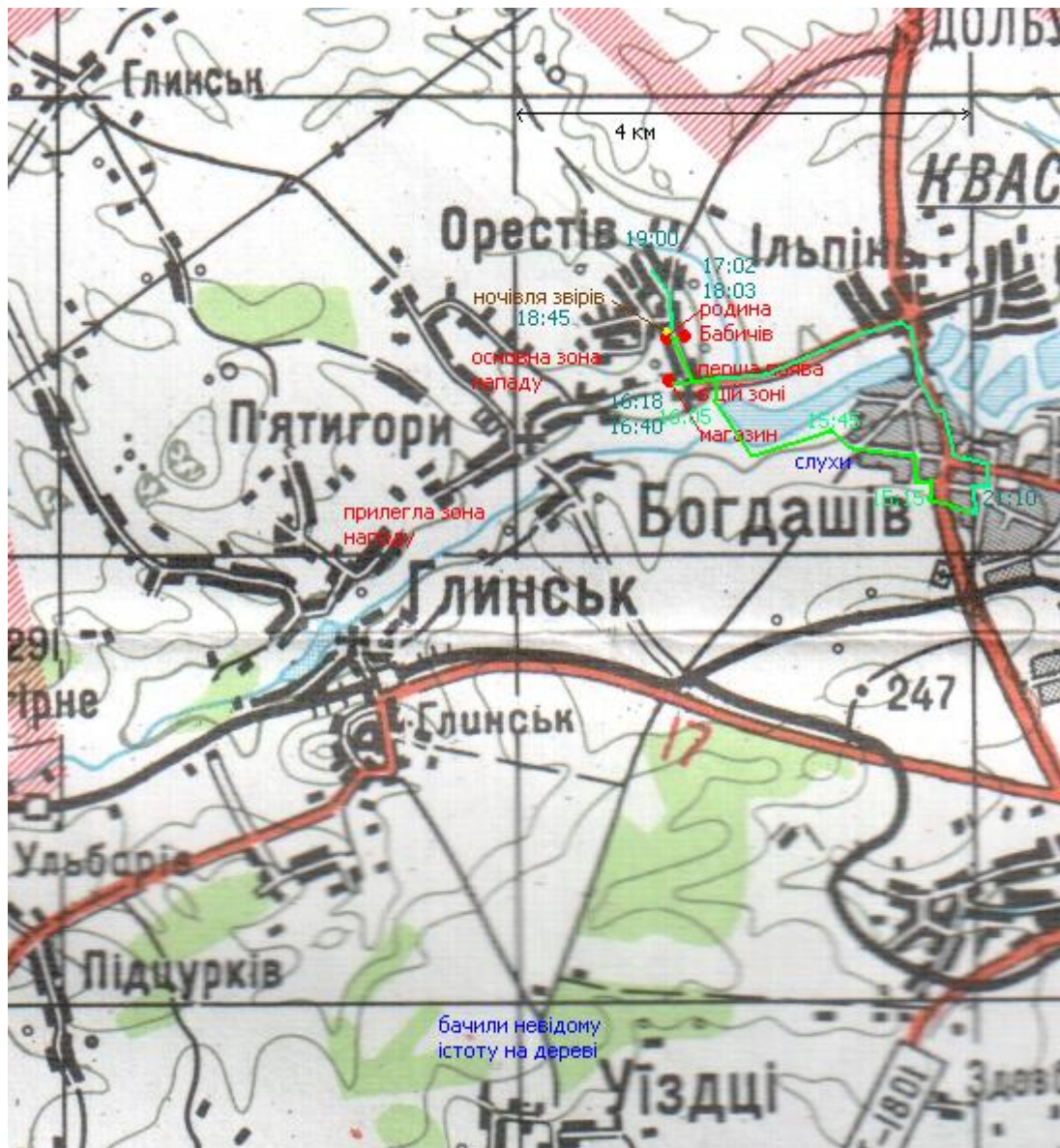
6.Забезпеченість спорядженням:

Найменування	Характеристика	В наявності	Примітки
Намет			Не потрібен
Спальник			Не потрібен
Медпрепарати			Не потрібен
Спецодяг	Медичні рукавички	1 упаковка	

7.Досвід проведення експедицій, готовність до роботи у важких умовах	Досвід відсутній. Кваліфіковане знання географії.
--	--

Програму складено (П.І.Б.), дата	Калитюк І.М.	20.3.2010
-------------------------------------	--------------	-----------

Розділ 3. Загальний графік виконання робіт

Розділ 4. Норми правил техніки безпеки та поведінки, журнал обліку їх дотримання

Був ознайомлений із статтею «Безопасность в отношениях с местным населением»

Розділ 5. Карта проїзду із сторони Києва

Розділ 6. Характерні фотоматеріали та протокольовані кіно та відео метражі

Відзнято 12 цифрових відео, 7 цифрових фотографій та отримано на телефон ще 3 фотографії. Окремі фотографії та фрагменти відео наведені у додатку 1.

Розділ 7. ЗАПИСНИК

(Оцифровано)

19 березня 2010

Відвідавши сторінку <http://www.ufoinukraine.org.ua/forum/> помітив повідомлення від Гомзяка Ігора, цитата:

В Ровенской области неизвестное животное напало на женщину ночью. Пострадавшая Раиса Сердюк до сих пор находится в больнице, пишет ТСН.ua. Женщина рассказывает, что увидела фигуру на темной дороге, начала убегать, но зверь догнал ее и ударил в спину. Неизвестного зверя пострадавшая описала как высокое и худое существо, скачущее на двух ногах. Жители области напуганы, устраивают засады. Люди говорят, неизвестный зверь за несколько дней задушил десятки кролей и кур в селах Здолбуновского района. <http://korrespondent.net/strange/1058311>

І відповідь Мінькова Сергія:

<http://ru.tsn.ua/ukrayina/v-rovenskoi-oblasti-na-zhenshchinu-napala-chupakabra.html>

Так я дізнався про появу невідомих тварин на Рівненщині в Здолбунівському районі. При перегляді ролику ТСН дізнався, що це села Пятигори, Орестів і Глинськ. І імена: Р.Середюк, Роман Самчук, Белецькі, а також що міліціонер Сергій Гандзалецький володіє протоколами по даній справі. (пізніше при уточненні в очевидців, дізнався, що частково згадані імена записані журналістами не вірні)

Тут же сформував карту на основі супутникових знімків Google earth і намітив шлях маршруту до Орислова і Пятигорів.

20 березня 2010

Переглянув маршрут ще раз і значно спростив, вибравши самий короткий шлях, адже іти до сіл треба було пішком. Зібравши всі необхідні речі в сумку ранець, а це:

- Прилади та вимірювальні пристрої:
 - Відео камера SONY DCR200 4.0.m.p.
 - Лінза до відео камери Carl Zeiss Vario-Sonnar T* із нічним баченням
 - Додаткова камера на NOKIA 6270 2.0.m.p.
 - Бінокль TASCOS 22x32 1200m/7500m
 - Ліхтарик MAG-LITE 37.6cm
 - Компас
 - Рулетка 2 метра
 - Хронометр CASIO Quartz (water resist)
- Канцелярія:
 - Кулькова ручка звичайна 1шт
 - Зебра паперова 1шт
 - Трафарет
 - Швейцарський ніж
 - Лінза збільшуюча
- Засоби індивідуального захисту:
 - KRAL Mini-Starter
 - Той же ліхтар в якості холодної зброї
 - Рукавички медичні

- Тара:
 - Коробка картонна 20х10 1шт
 - Пакетики поліетиленові 3шт
 - Пробірки пластмасові із кришечками (наповнені водою) 3шт
- Матеріали:
 - А4 листки 8шт
 - Роздруковані два супутникові знімки місцевості
 - Роздрукована анкета GEIPAN в російському перекладі
 - Упаковка гіпсу 1 кг
 - Карта пам'яті на 40Гб до відеокамери
 - Карта пам'яті на 100Мб до телефону
 - Акумулятор до відеокамери
 - Акумулятор до телефону
 - Cal.8mm.K патрони 5шт
 - Упаковка із серветками
 - Упаковка із вологими серветками
 - Упаковка із серветками FLY-Avia
 - Упаковка із сірниками Continental
 - Упаковка із Бенгальськими вогнями
- Література:
 - Карта Рівненської області
 - Роздрукована стаття «Безопасность в отношениях с местным населением»
- Документація:
 - Розпорядження на проведення робіт

Було спочатку страшно, адже не маючи ні контактних телефонів, ні адреси іти невідомо куди, було для мене незвично, тим більше вперше як експедиція, і нічого не тямлячи в крипто зоології.

В 15:08 вирушив із початкової позиції в м.Здолбунові в с.Богдашів.

В 15:15 знаходився в Богдашеві

В 15:45 покинув територію Богдашева і направився в сторону с.Орестів. Маршрут пролягав по ґрунтовій дорозі через поле, тому на подолання дороги перебігаючи із криги на кригу зайняло трошки більше часу ніж планувалося. Були два випадки що я майже міг впасти в болото. Додатковий час також забрав рух по глибокому снігу. Міст через ріку до Орестова виявився простим земляним насипом, тому йшов максимально обережно аби не впасти у холодну воду. Був випадок коли земля під ногами провалилася, однак я встиг оминати небезпеку. Нарешті перетнувши річку, я дійшов до хорошої дороги і по ній дійшов до Орестова.

В 16:05 я стояв перед табличкою населений Пункт «ОРИСТИВ» і сфотографував її на пам'ять. Зліва від мене були будівлі подібні до складів і церква, справа знаходилась автобусна зупинка і хрест-капличка. Пройшовши вперед далі я помітив магазин і вирішив випробувати долю – здійснивши радіальне опитування. Увійшовши в магазин я купив маленьку пляшечку води і вафлі.

В магазині були столики за які можна було присісти поїсти. Сівши за столик я зробив помітку на карті «16:18 Ористів».

Одна із продавців магазину поцікавилась:

- А Ви не місцевий, бо вперше Вас тут бачу...
- Так я не місцевий
- То Ви можливо чупакабру шукаєте?
- Так
- У нас і міліція шукала, і охотники її шукали...
- Можливо Ви знаєте тих у кого вона побувала
- Вона напала на знайому, по новинах чули що її положили в лікарню, але вже виписали? Її ім'я записали не вірно...
- У Вас є її телефон?
- Ні тут немає

Тут зайшов хлопчина в одвірки магазину і підслуховував розмову (далі я дізнався що його звати Вадім, хлопчина заносив ящики в магазин). Продавець до нього звернулася, щоб він дав номер телефону до Володимира і с.Пятигори, і намалював слід який він бачив у баби в с.Глинськ. Продавець пояснила, що тут приїхали, і перепитала мене чи я не журналіст і чи не буду брати інтерв'ю, я сказав що ні нажалі і що я представник «Українського дослідницького Центру», «то є де такий центр?» запитала вона – я відповів Рівному. Продавець наголошувала, тут не дослідників треба, а воєнних присилайте, бо що ті дослідники зроблять...? Вона розказувала із широко відкритими очима, і я відчував страх у її очах. Далі продавець сказала Вадіму, щоб не стояв в дверях а заносив ящики. Із Вадімом зайшов Юра – знайомий Вадіма – хлопчина який розповідав, що у сусіда є слід у морозильнику. Поспілкувавшись із продавцем ще трохи, я подякував за інформацію і погодився пройти із Юрою до того сусіда. Ми вийшли із магазину і відправились по зворотному шляху, а потім повернули на діво у вулицю, трішки пройшовши я розпитував Юру чи він бачив слід, Він також намалював слід і взяв контактний номер телефону у Юри Сизюка. Ми дійшли до того сусіда, пройшли в двір і повернувши на право, і ще раз на право до порогу. Юра зайшов першим і запитав де є той слід що у морозильнику. Я зайшов за Юрою і представився, чоловік представився як Віктор Іванович Бабич і повідомив, що слід вже викинув бо слід вирізаний в піску вже розвалився, я запитав чи є ще сліди? Віктор відповів, що нема і вже розтали. Тоді я попросив намалювати слід. В кімнаті збиралося все більше людей, старша жінка із родини Бабич почала поравляти малюнок Віктора, домальовуючи до нього кігті, я все ж наполягав щоб малюнки були окремо, але не хотів випробовувати долі. Вони розповідали, що сліди досить великі і їх тривиди. Говорили, що воно пригає як кенгуру і ходить на двох. Розказувала господиня, що є сліди де пальців 5ть, а є де 7м, і є взагалі один наче хвіст. У великого сліди були не дуже глибокі, а в малого дуже глибокі, якщо взяти сніг натиснути пальцем то не так вже він легко піддається. Відстань між кожним шагом була 40 сантиметрів - говорив Віктор, господиня наполягала, що більше - сантиметрів 50. Вони показали, що слід на вигляд мав 10см в довжину і 8см в ширину. Я запитав ну хоч щось від слідів залишилось? – Господиня вказала на Таню яка теж знаходилась у кімнаті, і що у неї є фотографія сліда що був за хлівом, Таня передала фотографію мені на телефон. Я просив контактний телефон, вказали також на Таню нехай дасть. Я записав як Таня Бабич. Господиня говорила, що воно стрибає як ото кенгуру і що на жінку напало біля церкви в Пятигорах.

Жінка ще відтворювала звук тварини - який я не зміг запам'ятати, однак він точно не собачий, а щось екзотичне. Я подякував, вони сказали, що вони в них повбивали кролів. Я попросив оглянути клітки – на що вони погодились. Я за подвір'я не ризикнув запитати так як не хотів випробовувати доброту господарів, тим більше що вони мене вели до кліток. Привівши до пустих металевих кліток, біля яких бігали кури і гуси, показали ось дивись тут були роздерті кролі... я попросив повторити, наголосивши, що потрібно записати на відео:

M2U00636.MPG 41,1мб (00:42) 17:02

Віктор Бабич (далі - В.Б.) – Отута. Желудок лежав. (показує руками який желудок) Желудок тут лежав. Через отут во – лежав другий желудок. Ну кішка. А це доїдало отут во (і показує місце біля туалету). Оце воно тут кроля доїдало – вот такий пух пооставався. А заходило сюдою і показує на простір між забором і хлівом. Осюдой заходило. Осюдой заходило, а тут во доїдало. (показує на попереднє місце). А той задушений остався. Вот – був би сніг то я показав би.

Ігор Калитюк (далі - І.К.) – Зрозуміло

В.Б. – Осюдой залазило. І слід був такий во і показує слід приблизно 10 см...

Далі Віктор провів мене до кліток через болото минаючи калюжу.

M2U00637.MPG 65,5мб (1:09) 17:04

В.Б. – (відривши клітку) Отак во

І.К. – І воно відкрило?

В.Б. – Отако закрило (і показує що закрити не так легко), візьми сам попробуй... дьорни сам!

І.К. – (спробував)

В.Б. – Вот бачиш треба ж открить же

І.К. – Сильне

В.Б. – Не то шо, я согласен тако оставило, чи там отко о. А це шей назад!

І.К. – І закрило?

В.Б. – І закрило! ... я вніманіє не ображав... а коли по серед ночі давав їсти... но тоді вона вже встигла поїсти. А клійонка була отак во! (накриває подертою плівкою)

І.К. – А клейонка була накрита?

В.Б. – Да. Закриваєш... Ну то вона була довша – бач тут

І.К. – А клейонка подерта?

В.Б. – Да – бач!

І.К. – А було нормальна?

В.Б. – Ціленька. Затуляв, щоб сніг не замітав. А візьми одкрий – і назад (відкрив і закрив дверцята). Отак вот... Ходи до соседа побачиш шо поробило із кліткою.

Я погодився пройти. По дорозі розказував, як собака поводив себе дивно, день із буди не вилазив.

M2U00638.MPG 14,1мб (00:15) 17:04

В.Б. – Собака із буди не вилазила

Старша господиня Бабич – Онімів!

Таня Бабич – та він і зараз мовчить!

В.Б. – Не то шось сьодня...

Також говорили, що були журналісти але толку із них, вони брешуть – говорили що вже застрілили собаку скажену, та то не вона, вона замала - а то кенгуру чи як вовк? Стрибає на три метри – точно кенгуру. Ми пройшли до сусіда Сергія через дорогу, по дорозі розказували, що тільки кавказька вівчарка в сусіда не боялась.

M2U00639.MPG 74,8мб (01:18) 17:08

В.Б. – Дивися три дирочки (і показує) дивися тут, тепр де там?

Ще один чоловік із родини Баби́ч який нас супроводжував (далі – Б) – знизу там де рвало

В.Б. – Тепер когті по оставалися

Сергій (далі – С) – та тут воно тільки фанеру

В.Б. – Диви от тут (показує)... Во - диви як знизу рвало, дивися тут, когті...Тепер дивись знизу, шо поробило, знизу самого – скіки тут є цих всяких...(показує), потім тут (і показує), бач такі когті ці всі.

Б. – Защолки повиривало...

В.Б. – Оце все по одкривало! ... бачиш оно засолки.

І.К. – То це було числа?

С. – Із 12 на 13.

В.Б. – (показує защолку), відкрило - закрило.

С – Та він навірно уже втік отсюда

В.Б. – І тут у тебе були клітки отакі во? (запитав Сергія, указавши на цілу матерію)

С. – Да – все було затягнуте!

В.Б. – Де саме більше порвав – там саме більше когті... саме більше порвало.

І.К. – І воно відкрило було так?

С. – Одкрило все! ... Тута вирвано було би... от тобі – но це не собака!

Біля клітки вказали що кролі лежали тут

M2U00640.MPG 25,1мб (00:24) 17:09

І.К. – Отут трупи були?

С – Но!

Б. – Шерсть он – валяється (показує на залишки шерсті кролів)

В.Б. – От шо осталося з кроля! (показує шерсть) А заходило може звідти – очерет он – показує на поляну за деревами. Все що можем сказать.

Я подякував і вишукував Юру який сюда мене привів, але Юри не було, я запитав де Він? – сказали що пішов вже. А також повідомили, що іди он до Савовичів і їх сусідів у них це вперше сталося, і ніхто не вірив, поки в інших не повторилось. Я вирушив в Сторону Савовичів, набравши по телефону Артема і повідомивши – що тут все серйозно. Там мою розмову перервало двоє молодих людей. Чоловік підійшов і сказав, що у них є також фото слідів. Я направився назад із ними в сторону Баби́чів, поки чоловік по дорозі передавав мені два фото на телефон. Молода дівчина яка супроводжувала чоловіка, прийшла і сказала, що у неї є шерсть цієї істоти ось тут в газетці, я погодився прийняти ці матеріальні зразки, зібравши їх у пластмасову пробірку із кришечкою, виллявши із її воду яку планував використати для зліпків. Я попросив контактний телефон, вона назвалась як Іванна Гайдароло (уточнивши, що не Гайдарова, а Гайдароло). Надавши контактний номер телефону Іванна сказала, що бачила сліди погодилась показати де. Ми знаходились біля покинутого будинку по сусідству від Баби́ч вздовж по вулиці.

M2U00641.MPG 18,3мб (00:23) 17:23

І.К. – Оце його сліди?

Іванна Гайдароло (Бабич) (далі – І.Г.) – Да це його, вони пішли отако (показує прямо), а потім пішли до хати (показує в сторону хати Бабич), і так вони пішли за мною, за слідами моїми, як я ходила – так вони і пішли за мною. Як я його бачила так воно і пішло за мною

Далі Іванна описувала істоту, і я Вирішив, що краще це записати на відео, адже я можу пропустити деякі деталі. Іванна була досить приваблива дівчина і розказувала із відкритими долонями – що не можливо було подумати, що вона може говорити неправду. Всі її жести і міміка відповідали, що вона говорить правду.

M2U00642.MPG 95,2мб (02:09) 17:26

І.К. – Ну от яке воно?

І.Г. – Дивіться – оце як я на нього дивлюся із темноти. Воно було в рості десь отако о десь (трошки більше метра), отак воно і сиділо. (Іванна показувала, що істота на той момент знаходилась на всіх 4х ногах. Далі іванна показує що воно мало досить широкі плечі які йшли півколом (згорблене) і далі показує була голова. Істота дивилася в профіль).

І.К. – А очі які в нього були?

І.Г. – Я не бачила очі, воно було...

І.К. – Тільки в темноті так?

І.Г. – Да, я тільки бачила його знаєте силует цього всього. Воно по всій веройатності, що...

І.К. – А когті? Зуби?

І.Г. – Не бачила бо воно від мене десь 8 метрів було. То по всій вероятності, якщо воно встало то воно було б велике, бо знаєте, якби якесь кенгуру маленьке, чи собака – то я б розрізнила. (Іванна показувала, що воно сиділо полу зігнуте, і дивилось в землю, показує, що плечі були широкі, і голова була видовжена). По всій веройатності воно було чорне чи коричневе. Но велике – шо ... мене просто удівило шо велике. Я думала, що ж воно там таке велике сидить. Ну тоді вже як я на міліцію позвонила – то як вони вже туди, то його немає...

І.К. – А це в скільки десь було?

І.Г. – Це було десь тако годин 10:10-10:15, може 10:05. Бо приїхав чоловік зразу, після того як я вийшла з хати, потім зайшла в хату, і бувало через пару минут він приїхав і каже, що це за сліди на порозі? Получається, що я як туди пішла (показує на хату Бабичів), то воно за мною пішло туди до порога.. і всьо ну.

І.К. – А це було число?

І.Г. – Так вчора це було... – 18-те. Воно було велике, получається якщо воно тако встало то було би в рост мені (170 см приблизно), І велике, фак того, що получалося (показує видовжену морду істоти), ну як вовча...

І.К. – А хвіст був?

І.Г. – Ну я не бачила він ж до мене передом сидів (і сміється), а туди ззаду (і показує в сторону покинутого будинку)

Я подякував. Іванна погодилась показати де шерсть знайшла, і ми пройшли вперед в двір метрів із 8м. Іванна показувала, що істоти тут лежали.

M2U00643.MPG 43,9мб (01:00) 17:30

І.Г. – Тут маленьке лежало

І.К. – Але вже нема? (я про слід на снігу)

І.Г. – Нє. Бо бачте розтало.

І.К. – а де шерсть саме була?

І.Г. – А оце шерсть – бачте (і показує на шерсть на снігу). Дивіться скільки шерсті... Тута шерсть і там шерсть була. Отут я не знаю, що із цим... (я йду крізь кучу брудних слідів на снігу і залишків шерсті на друге місце де є шерсть)...

І.К. – Тут велике було?

І.Г. – Да. Он бачте це шерсть є. Тут було вже таке канкретне... – я не знаю воно стояло на одному місці, ну точно не одне. Бачте ще шерсть є (і показує).

І.К. – Хороше. Я зразки візьму...

Я набрав ще дві пробірки шерсті і двох місцях по пробірці.

M2U00644.MPG 49мб (00:57) 17:32

І.К. – оце слід маленького, так?

І.Г. – Да. Оце маленькі ідуть...

І.К. – Ну це такий як в собачки, але слід трішки інший.

І.Г. – Да. В собачки не буде такий слід

І.К. – Ага бачу он тудя пішло...

І.Г. – Во бачте які (і показує на маленький 6-ти палий слід)

І.К. – (я здивувався коли побачив багато таких шестипалих слідів, між якими було по 5см.)

І.Г. – Воно прийшло звідти. Потому шо...чого я Вам... так думаю.. потому шо як розтав сніг, ну чуть-чуть, то видно, що воно ішло по грязі і пішло (показує прямо в сторону Пятигорів), тоже сліди в зрязью. Бо як він ішов би по чистому снігу то не було тоді як він приходив, а то потім як він прийшов із грязью, то я так поняла. Що він звідти (показує в сторону поля до Пятигорів), і так вони пішли сліди туди, і так воно стільки слідів, тільки бачте, що розстало, не видно.

Я подякував. Іванна загадала нові деталі які теж записали на відео.

M2U00645.MPG 116мб (02:29) 17:45

І.Г. – І що я помітила, що воно людей не боїться. По тому, що як я його бачила, в той самий момент були на дорозі патруль. Я якраз його побачила, так я і покинула його, потім пішла відкрила ворота для чоловіка, і патруль цей проїхав. І буквально через пару минут приїжджає чоловік і каже, що це за сліди. Як ми туди схопилися то оказується це воно було і зразу приїхав цей патруль і тут стільки було слідів, що вони не знали куди воно зразу хапаться за його шо. Вони вже просто ці сліди заталували, отаке зробили знаєте... без толку. Вони туди побігли (показує в сторону Сергія сусіда), а потім показали шо туди (показує в сторону хати Бабич).

І.К. – А міліція тут як часто їздить?

І.Г. – Міліція вчора була і позавчора.

І.К. – І люди тут вечором не виходять, чи виходять?

І.Г. – Та виходять, але більше стараються...

І.К. – А на ніч то вже?

І.Г. – Да... стараються. Що я помітила, що воно людей не боїться. Що аби воно боялося даже голосу людського, чи даже кроку. То як я йшла – мені ж видно було його, бо лице до лица. І так само люди там стояли на дорозі кричали – то воно Ви знаєте не підійшло би і не боялося би, або воно втекло так само як собака. Крикнеш і воно втікає. А то говорю як сиділо і так я його і покинула. І буквально через пару минут чоловік приїжджає... бо якраз тоді такий сніжок падав тихий. Тільки одні мої сліди було видно в вечері і він каже, що це таке. Оце як іде тварина, то був слід біля самих дверей.

І.К. – То воно в двері лізло?

І.Г. – Да. Воно лізло в двері і так само воно по ступеньках воно пішло як людина. Воно було біля самих дверей. Воно видно нюхало чи шо, я не знаю.

І.К. – За кролем так?

І.Г. – Чи за кролем чи за мною ішло

І.К. – По запаху?

І.Г. – Да. То я вже знаєте не знаю... Но я перед тим положила була кроля на нижню сходинку, так воно і прийшло до самих дверей. Але чого ви знаєте, якби воно прийшло до кроля, то воно би не виходило до самих дверей на саму сходинку. Я не знаю, що думать на щот цього. Ну шо воно людського звуку – воно не боїться це остаточно.

Я попросив вказати напрямок руху в покинутому дворі.

M2U00646.MPG 19,4мб 00:21 17:46

І.Г. – (Вказала в сторону сусідів через город, і вказала що воно прийшло із сторони Сергія сусіда. І як воно прийшло на місце, воно пішло в сторону сусідів через город.) там де росте травичка і пшениця посіяна і (потім воно повернуло в центр села по слідах).

Також Іванна загадала за сам покинутий будинок коли я запитав чи не було його у погребі, що стоїть по серед подвір'я. Казала що хлопці побачили там двері відкриті і сліди, потім вже хлопці двері закрили.

M2U00647.MPG 88,9мб 01:58 18:03

І.Г. – Оце на верх воно хотіло вилізти

І.К. – На хату покинуту хотіло вилізти?

І.Г. – Да. Бо...

І.К. – А в погребі йому не ... (сподобалось) ?

І.Г. – Не. Там тоже дивилися (Іванна як розказувала пробувала відкрити двері в покинутий будиночок).

І.К. – (Я погодився відкрити. І викрив двері із розгону і то із 3го разу, так як завіси були ржаві, і двері терли об підлогу)

І.Г. – Вот я Вам покажу де вони навіть почали кричать, що сліди дивіться. От дивіться...

І.К. – (Я тим часом включив нічне бачення) Так де?

І.Г. – Вот дивіться, оттолкнувалося, і тут о бачте таке позбиване (показує на подерті стіни), Воно хотіли туди видно (показує на відкритий простір в стелі на горще)

І.К. – А сюди дивились, да?

І.Г. – Да там дивилися. Дивіться видно що якісь сліди були.

І.К. – То воно може в якісь хаті тай сидить?

І.Г. – Ну кажуть, що воно може сидіти там

І.К. – Де воно би в полі сиділо так?

І.Г. – Воно в полі не сиділо би на снігу, але чого якщо воно було в кінці садка було? Я ще надіюся, що то воно... Чуть-чуть такий від биточок... оце бачте такі сліди ідуть (показує на піску), оце чуть-чуть такі цяточки, видно передніми лапками

І.К. – То в нього передні лапки маленькі?

І.Г. – Да... Ото он як ставало туди хотіло випригнута (Показує на стелю). Я думаю як воно собака чи людина то би так не зробила.

Варто дивуватись яку силу мала істота, щоб відкрити ці двері. Трішки поспілкувавшись із Іванною, я дізнався, що істота Сидить на деревах. В с.Уїздці дитина кликала маму, щоб вона поглянула, а в с.Глинськ воно із дерева на людину пригнуло, приблизно в 6ть годин вечера. Іванна розказувала як понаїжджало тут журналістів із Рівного, Києва і Москви.

Появився Сергій сусід і розказував, що дають 50 000 за мертвого або живого чупакабру. Тоді ми помітили кілька слідів на піску і взялись робити зліпки гіпсові. Я їх відмітив квадратами на піску, щоб туди випадково не вступити. Іванна побігла по воду, а я тим часом розпаковував упаковку із гіпсом. Оскільки я із пробірок встиг воду вилляти, щоб помістити туди шерсть-линьку в герметичну тару. Сергій розказував, що не вірить, що це чупакабра, а швидше за все якийсь вовк чи собака скажена. При поверненні Іванни було зроблено чотири зліпка 2 в піску - бти палих, і два в снігу 5-ти палих глибоких. Вийшла старша жінка із родини Бабич, і говорила, що «то не ті сліди – це дуже малі і собачі, а ті були значно більші. Далі вони трохи поспорили між собою, і старша жінка пішла в двір. Коли гіпс засох, ми покликали Сергія із лопатою який нам викопав зліпки. Із яких вдалими можна назвати два, один в снігу і один в піску. Ще один із піску був пошкоджений, і в снігу розвалився. На дворі вже було темно, і я поклав гіпсові зліпки в кульки і в коробку 20х10. Я подякував за співпрацю і запитав напрям до маршрутки. Адже пішком назад іти було вже темно... Йшовши по вулиці, я помітив, що покинутих будинків значно більше, і рідко де яка група проходила людей. Я включивши ліхтарик йшов в сторону церкви. А проходячи біля Бабичів я чув крик дитини в даліні, і бачив самого Сергія в темноті, що прибирав дорогу, і запитав «що це?», Сергій відповів: «А ... його знає що це», я пояснив, що іду на зупинку і попрощався. Трішки пройшовши по вулиці вздовж, я чув діалог в дворі дитини із батьком

Син - Ти це бачив?

Батько – Ні, не бійся

По голосу, це наче було чути, що це ця дитина кричала.

...

Так не діждавшись на зупинці маршрутки, я вирішив іти в сторону м.Здолбунова пішком, через с.Ільпін, по кращій дорозі, надіючись, що маршрутка сама мене наздожене, але були машини тільки зустрічні. Так йшов сам, один в темноті посеред поля, хащ і дерев - озброєний ліхтариком. Дійшовши до Ільпіня я переконався, що маршрутка так і не їхала із Глинська. Вийшовши через болотисту дорогу на трасу Рівне-Острогоз я направився в сторону Здолбунова... В 21:08 я знаходився в початковому мікрорайоні, дуже виснажений дорогою і сонний. Так закінчилась моя перша експедиція!

Дякую що знайшли час прочитати мій записник!

Розділ 8. Відомості про результати дослідження проб, аналізів тощо

Назва	Тара	Кількість
Шерсть (деяка із корінцями)	Пробірки пластмасові	десяток в 3х пробірках
Зліпки слідів гіпсові	Коробка 20х10, пакетики поліетиленові	3 штуки

Планується передати на аналіз в УНДЦА «Зонд»

Розділ 9. Загальний висновок

Насамперед слід відзначити загальну успішність та позитивний результат експедиції. Пішовши туди з нічим, я повернувся із 4 контактними номерами телефонів, 12 відео, 10 фото, 3 зліпки відбитків, 3 пробірки шерсті.

Насамперед я пішов туди сам, де виявилась гостра нестача додаткових рук дослідників, і зрозуміло, що я просто фізично не зміг дослідити всю зону появи і зібрати ще більше матеріальних зрізків. Так я не зміг зробити заміри подвір'ї і кліток, оскільки я був один і це мені було не під силу фізично.

Тому я прошу дослідників провести, ще одну додаткову експедицію разом зі мною в зону «Ористів-Пятигори-Глинськ», для опитування очевидців, і створення загального портрету звіра.

Отже факти беззаперечно свідчать, що ми маємо справу із невідомими звір'ями, яких просто необхідно зловити і дослідити, адже вони мають собою не аби який інтерес для крипто біології. Із іншого боку для жителів сіл ми не можемо нічого запропонувати окрім обіцянок, що звір зникне, і що то просто сказана росомаха. Головне не розповсюджувати ще більший страх серед людей. Вербальне опитування очевидців з одної сторони дало змогу дістати важливу і корисну інформацію, але отримана інформація містить значний вплив суб'єктивних факторів, урахування яких становить досі невирішену проблему.

ДОДАТОК 1

(Фото та фрагменти відеоматеріалів)

Рис.1 Фотографія яку передала Таня Бабич

Рис.2 Фотографії маленького сліду (6-ти палий)

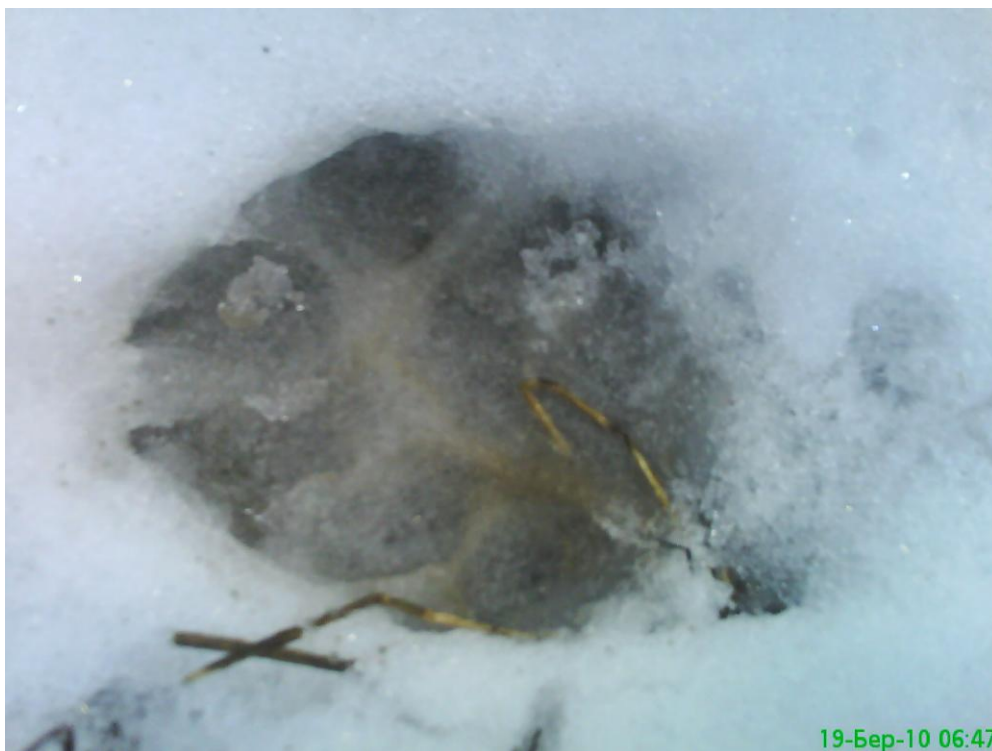

Рис.3 Фотографія яку передала Іванна Гайдароло

Рис.4 Фотографія яку передала Іванна Гайдароло

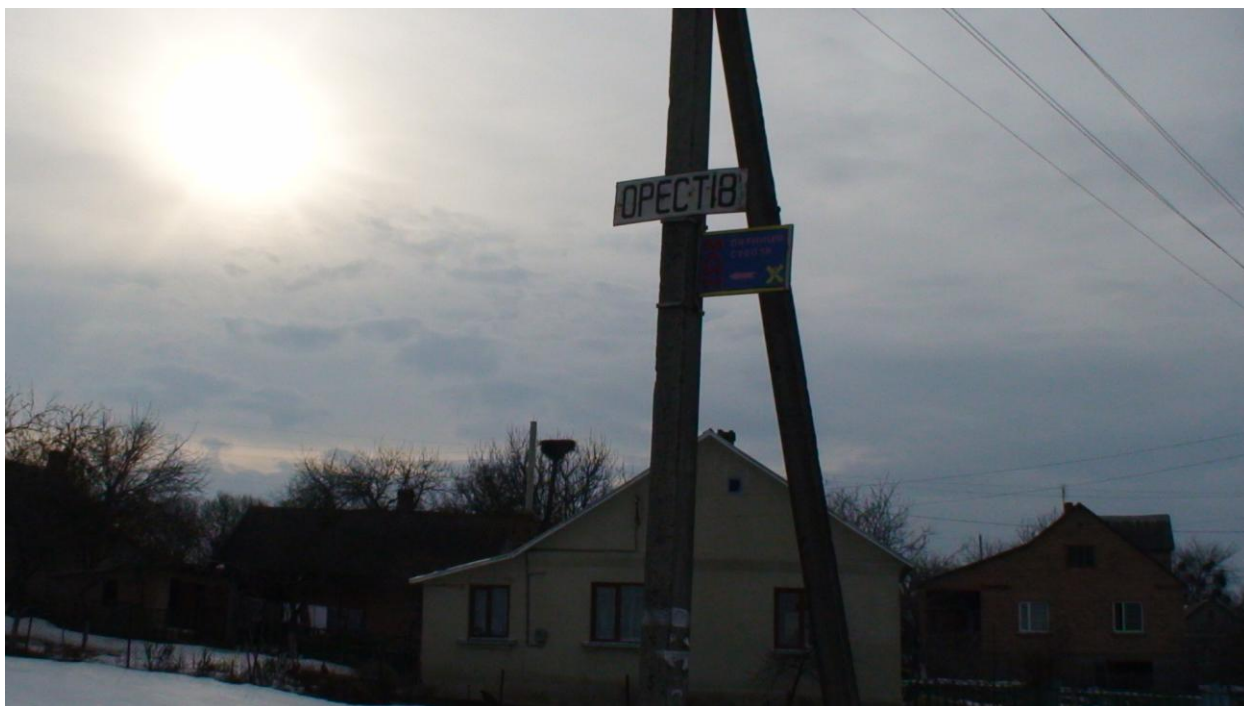

Рис.5 Фото на вхід в с.Орестів

Рис.6 Фото Віктора Бабича

Рис.7 Фото Іванна Гайдароло (Бабич)

Рис.8 Фото Ігор Калитюк

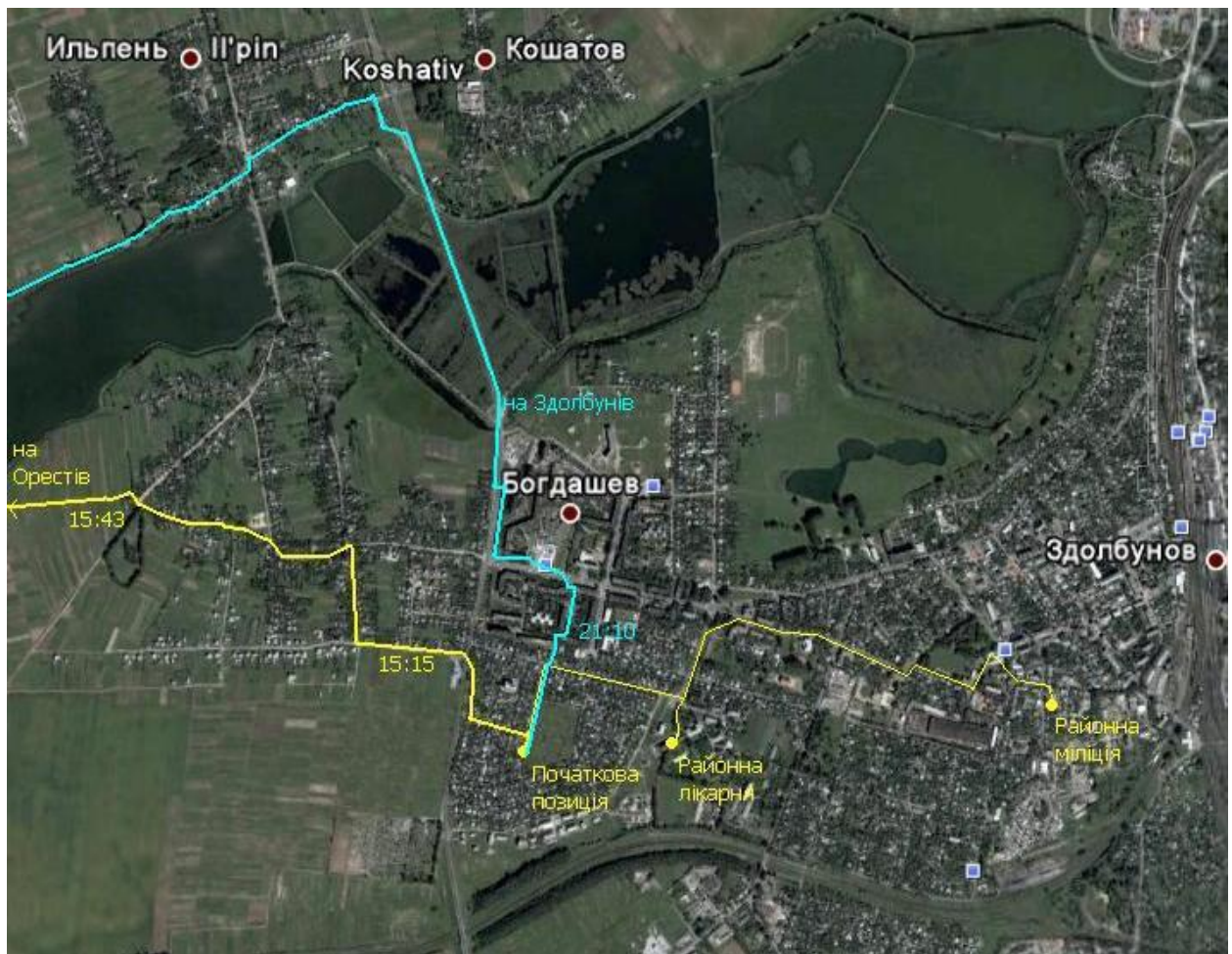

Рис.9 Супутниковий знімок хорошої якості (нажаль самого знімку хорошої якості села Орестів зі супутника не було)

Рис.10 Віктор Бабич показує місце де тварина їла кроля

Рис.11 Металева кроляча клітка в Бабичів

Рис.12 Подерта плівка

Рис.13 Подерта клітка в Сергія

Рис.14 Подерта клітка в Сергія

Рис.15 Іванна показує місце кудюю тварина дерлась на горище

Рис.16 Вид на горище

ДОДАТОК 2

(Гіпсові зліпки і їх порівняння із вовкодавом)

Рис. 1. поврежденный слепок №1 с места - вывод собачий (волкодав)

Рис. 2. слепок №2 - близок к собачему (волкодав) наблюдается бй средний атрофированный палец (возможно последствия мутаций)

Рис. 3. слепок взят на снегу, близьок к
глубокому шагу собаки весом более 50 кг

Як видно по порівняння – в принципі можливо, що собака була близьким родичем великих порід собак, зокрема Вовкодавів, до яких відноситься та ж сама Кавказька вівчарка яка не боялась невідомої тварини.

На <http://www.ufoinukraine.org.ua/forum/> 23.03.2010р анонім із Харкова представив ідею: «Можливо причину була в тому, що деякі породи собак бояться вовка, за винятком тих же вовкодавів. Або та ж сама вагова категорія, коли собаки відчувають із ким можуть справитись, а із ким ні. Того, кого для них не під силу подолати, вони бояться і уникають. Значить вовкодав теоретично може розправитись із цією невідомою твариною...»

Також при перегляді ще раз вигляді відео в процесі написання звіту - матеріальних свідчень про сосання крові з кролів не виявилось. Значить міф про вовків-кровососів нав'яли нам з Америки в основному через ЗМІ.

Загальні заміри Вовкодава – матеріалом послужив мій домашній пес, породи середньо азіатська вівчарка. Але нажаль він не дався сфотографуватися із лінійкою між кликами зубів. Також приблизно 5 років назад, я спостерігав схватку мого пса і сусідського kota якого я так і не вів спасти. Кіт пішов в атаку використавши кігті, собака зробив фатальний удар коту, перебив йому хребет, а потім вже розірвавши kota. Також мій пес дійсно мав таку силу 6 років назад, щоб проломити шиферний паркан головою не вів своєчасно зупинитись.

Розмір між кликами 6 см. Розмір пащі 8 см. Розмір голови 23 см. Лапа 10 см.

Дополнительное расследование по «Орестовском звере»

Начало анализа положено – лапа волкодава

(Гипсовые слепки и их сравнение с волкодавом – Среднеазиатской овчаркой)

Рис. 1. поврежденный слепок №1 с места - вывод собачий (волкодав)

Рис. 2. слепок №2 - близок к собачьему (волкодав) наблюдается бй средний атрофированный палец (возможно последствия мутаций)

Рис. 3. слепок взят на снегу, близок к глубокому шагу собаки весом более 50 кг

Как видно по сравнению - возможно, что зверь был близким родственником крупных пород собак, в частности волкодавов, к которым относится та же Кавказская овчарка которая не боялась неизвестного животного.

На <http://www.ufoinukraine.org.ua/forum/> 23.03.2010 аноним из Харькова представил идею: «Возможно причину была в том, что некоторые породы собак боятся волка, за исключением тех же волкодавов. Или та же весовая категория, когда собаки чувствуют с кем могут справиться, а с кем нет. Того, кого для них не под силу преодолеть, они боятся и избегают. Значит волкодав теоретически может расправиться с этой неизвестной животным ... »

Также при просмотре еще раз виде видео в процессе написания отчета - материальных свидетельств о сосания крови из кроликов не оказалось. Значит миф о волках-кровососов навеяли нам из Америки в основном через СМИ.

Общие замеры Волкодава - материалом послужил мой домашний пес, породы средне азиатская овчарка. Но к сожалению он не дался сфотографироваться с линейкой между кликом зубов. Также примерно 5 лет назад, я наблюдал схватку моего пса и соседского кота которого я так и не успел спасти. Кот пошел в атаку используя когти, собака сделала роковой удар когтем, перебил ему позвоночник, а потом уже разорвав кота. Также мой пес действительно имел такую силу 6 лет назад, чтобы проломить шиферный забор головой не успев своевременно остановиться.

Размер между кликами 6 см. Размер пасти 8 см. Размер головы 23 см. Лапа 10 см.

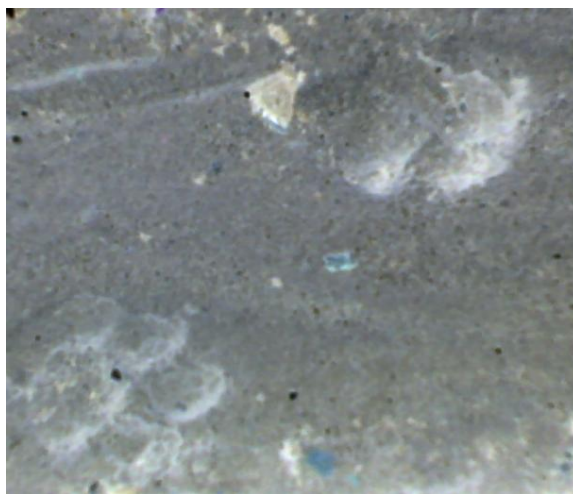

Разрушение мифа о «атрофированном пальце»

Чисто случайно увидел два мелкие следа кошачьих лап на болотистой влажной местности – они были совершенно идентичные, когда я их увидел, далее наблюдая за новым потоком воды, один след был затоплен потоком, а второй был сначала сухой и четкий, но потом подмок в результате намокания песка. Позже когда все это высохло, я увидел удивительную вещь, оказалось что затопление следа не разрушает его форму, когда подтопление делает его «утюгообразным», см примеры:

«утюгообразный» след детеныша «Орестовского зверя» в талом снеге

появление «утюгообразности» кошачьего следа

Экскурс в историю – Жеводанский зверь

Загадочное волкоподобное существо, зверь-людоед, терроризировавший французскую провинцию Жеводан (ныне департамент Лозер), а именно селения в Маржеридских горах на юге Франции (на границе исторических регионов Овернь и Лангедок) с 1764 по 1767 год. Жертвами Жеводанского Зверя стали около 230 человек, из которых 123 были Зверем убиты и съедены. О его уничтожении объявлялось несколько раз, однако споры о природе Жеводанского Зверя не завершились даже с прекращением нападений. История Жеводанского Зверя считается одной из самых загадочных во французской истории, наряду, например, с легендой о Железной маске.

Жеводанский Зверь описывался очевидцами как хищник наподобие волка, но размером с корову, с очень широкой грудью, длинным гибким хвостом с кисточкой на конце, как у льва, вытянутой мордой, как у борзой, с небольшими заострёнными ушами и большими, выдающимися из пасти клыками. Шерсть у Зверя была, согласно большинству очевидцев, желтовато-рыжая, но вдоль хребта на спине у него была необычная полоска тёмной

шерсти. Иногда речь шла о крупных тёмных пятнах на спине и боках. Стоит отметить, что такое описание почти полностью соответствует описанию хищника гиены, за исключением его размеров

Тактика Зверя была нетипична для хищника: он в первую очередь метил в голову, раздирая лицо, и не пытался, подобно обычным хищникам, перегрызть горло или конечности. Обычно он сбивал жертву наземь стремительным броском, но позже освоил и иную тактику — приблизившись в горизонтальном положении, поднимался перед жертвой на дыбы и наносил удары передними лапами. Своих жертв он часто оставлял обезглавленными. Если Зверь был вынужден бежать, он уходил лёгкой ровной пробежкой.

Людей Зверь явно предпочитал как добычу скоту — в тех случаях, когда жертва оказывалась рядом со стадом коров, коз или овец, Зверь нападал именно на пастуха, не обращая внимания на животных. Обычными жертвами Зверя были женщины или дети — работавшие в одиночку или даже по двое и не имеющие при себе оружия. Мужчины, как правило, работавшие в поле большими группами и способные отбиться от хищника косами и вилами, жертвами его практически не становились.

Количество нападений заставляло многих людей думать, что они имеют дело не с одним Зверем, а с целой стаей. Некоторые свидетели отмечали, что спутником Зверя было подобное ему животное — взрослое либо молодое. В некоторых источниках можно встретить упоминание о том, что рядом со Зверем один или два раза видели какого-то человека, что заставляло некоторых предполагать, что Зверя выдрессировал для нападения на людей некий злодей — хотя последнее относится уже к области связанных со Зверем мифов

Зверь никогда не попадался в капканы и ловушки, игнорировал отравленные приманки, в изобилии разбрасываемые в лесу, и в течение трёх лет успешно уходил от устраиваемых на него облав — все это свидетельствовало о том, что Жеводанский Зверь вовсе не был безумным хищником, он отличался исключительным для волка интеллектом, вселявшим в невежественных крестьян уверенность в том, что они имеют дело с оборотнем (фр. *loup-garou*) — человеком, способным обращаться в волка. Как свидетельствовал эпизод с почти удавшейся попыткой застрелить Зверя в октябре 1764 года, он обладал редкостной живучестью, что только подтверждало эти суеверия (оборотня можно убить только серебряной пулей). Как ни странно, именно серебряной пулей Зверь — если считать им уничтоженного в 1767 году волка-людоеда — и был убит.

Как и волк, убитый де Ботерном, павший от руки Жана Шастеля зверь отличался огромными размерами и выглядел весьма необычно для волка. Королевский нотариус, бабье королевского аббатства Шазэ Рош-Этьен Марэн при помощи врачей Антуана Буланже и Кур-Дамьена Буланже, а также доктора Жана-Батиста Эгульона де Ламота из Соже обмерил тело зверя и составил его описание. Убитый Шастелем зверь был мельче убитого де Ботерном — лишь 99 см от верха головы до основания хвоста (что, однако, намного больше размеров обычного волка); тем не менее, у него была непропорционально крупная голова с сильно вытянутой мордой и длинными клыками и очень длинные передние ноги. Внимание осматривавших тело привлекло весьма необычное устройство глаза, а именно наличие третьего века — тонкой мембраны, которая могла прикрывать глазное яблоко. Зверь был покрыт очень толстой серо-рыжеватой шерстью с несколькими черными полосами. Как видно по совокупности признаков, зверь, скорее всего, был вовсе не волком.

После вскрытия в желудке зверя нашли остатки предплечья маленькой девочки, погибшей накануне — следовательно, зверь был людоедом. Ряд очевидцев, видевших Жеводанского Зверя ранее, опознали его в убитом Шастелем монстре. На теле зверя нашли множество шрамов от ран разной давности; внизу правого бедренного сустава нотариус обнаружил

дробовое ранение и нащупал под коленным суставом три дробины — эту рану нанес Зверю лошадинок де Лаведрин еще в 1765 году, выстрелив в него из ружья.

Таким образом, можно с достаточной долей уверенности считать, что убитое Жаном Шастелем животное и было тем самым Жеводанским Зверем.

Некоторые теории обращают внимание на крайне необычную для волка внешность Зверя и предполагают, что речь идет о представителе другого вида — например, чрезвычайно экзотичной для Европы гиене. Гиены двух видов, хотя и очень редко, нападают на людей: это встречающаяся в Африке, на Ближнем Востоке и в Пакистане полосатая гиена и более крупная африканская пятнистая гиена, причем последние имеют размеры до 1,3 м в длину и до 80 см в холке. При нападении на людей гиены действительно предпочитают кусать жертву в лицо, как и Жеводанский Зверь; однако гиены плохо прыгают, и у них нет той легкой ровной рыси при беге, что приписывалась Зверю.

Гиена – ночной охотник

Анализируя цвет шерсти собранной с места ночевки, что имеется у меня в пробирках – шерсть черного и серого цвета. Сделавши аналогию близких сородичей собак, пришел к выводу, что как по расцветке, так и по описанию, наиболее подходит для описания этого зверя – гиена.

Цитата з Журнала ведення робіт в Орестові який був представлений на ЗКС-6 02.04.2010:

І.К. – Ну от яке воно?

І.Г. – Дивіться – оце як я на нього дивлюся із темноти. Воно було в рості десь отако о десь (трошки більше метра), отак воно і сиділо. (Іванна показувала, що істота на той момент знаходилась на всіх 4х ногах. Далі іванна показує що воно мало досить широкі плечі які йшли півколом (згорблене) і далі показує була голова. Істота дивилася в профіль).

І.К. – А очі які в нього були?

І.Г. – Я не бачила очі, воно було...

І.К. – Тільки в темноті так?

І.Г. – Да, я тільки бачила його знаєте силует цього всього. Воно по всій веройатності, що...

І.К. – А когті? Зуби?

І.Г. – Не бачила бо воно від мене десь 8 метрів було. То по всій веройатності, якщо воно встало то воно було б велике, бо знаєте, якби якесь кенгуру маленьке, чи собака – то я б розрізняла. (Іванна показувала, що воно сиділо полу зігнуте, і дивилось в землю, показує, що плечі були широкі, і голова була видовжена). По всій веройатності воно було чорне чи коричневе. Но велике – що ... мене просто удівило що велике. Я думала, що ж воно там таке велике сидить. Ну тоді вже як я на міліцію позвонила – то як вони вже туди, то його немає...

І.К. – А це в скільки десь було?

І.Г. – Це було десь тако годин 10:10-10:15, може 10:05. Бо приїхав чоловік зразу, після того як я вийшла з хати, потім зайшла в хату, і бувало через пару минут він приїхав і каже, що це за сліди на порозі? Получається, що я як туди пішла (показує на хату Бабичів), то воно за мною пішло туди до порога.. і всьо ну.

І.К. – А це було число?

І.Г. – Так вчора це було... – 18-те. Воно було велике, получається якщо воно тако встало то було би в рост мені (170 см приблизно), і велике, фак того, що получалося (показує видовжену морду істоти), ну як вовча...

Ручная гиена – даже крупней волкодава

Буря гиена

Гиена - некрасивый по внешнему виду зверь, с мощными скульными дугами и большими гребнями черепа - зоологами выделена в особое семейство - гиеновых; Конечности 4-палые, с невтяжными когтями (за исключением рода Земляного волка);

Туловище у гиены коренастое, плотное; массивная голова посажена на крепкой, толстой шее, уши стоячие, почти голые, передние ноги чуть длиннее задних, поэтому задняя часть тела ниже передней. Хвост у гиены короткий, лохматый, тело покрыто грубой, щетинистой шерстью желтовато серой окраски с темными полосами, а вдоль хребта тянется бурая грива. Шкура гиены особой ценности не представляет. Гиена встречается у нас в Узбекистане, Таджикистане, Туркмении и Закавказье. Селится в полупустынях и пустынях, в полынных степях и в предгорьях с тугайными порослями.

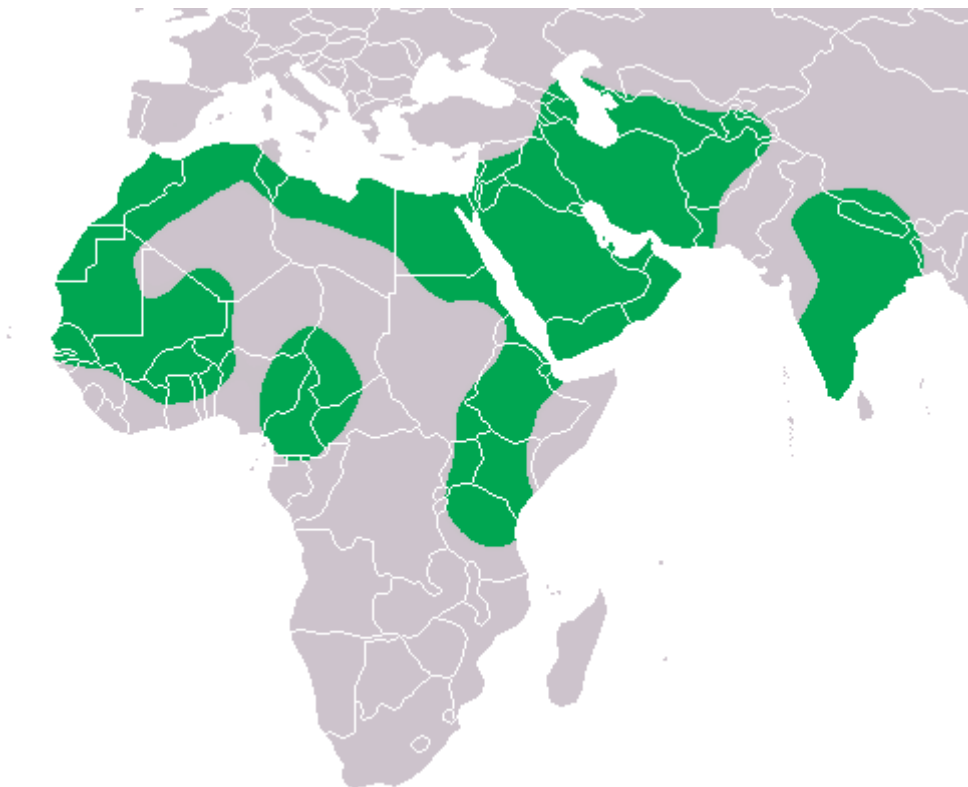
Гон у гиен происходит в конце зимы. Через три месяца после спаривания самка приносит в расщелинах скал, в оврагах, в норах, вырытых в курганах, от двух до пяти детенышей, покрытых жесткой серо пепельной шерстью.

Питается гиена падалью, нападает на диких копытных животных и домашний скот. Нередко раскапывает даже могилы и пожирает трупы (в центре Орестова находится кладбище). На жировку выходит в сумерки, оповещая своих родичей неприятным громким воем, напоминающим душераздирающий крик, переходящий в хохот.

Как и волки, гиены одиночки - трусливые твари, но, собравшись в стаю, они становятся наглыми и дерзкими. Известны случаи нападения гиен не только на детей, но и на взрослых.

Там, где появились выводки гиен и они начинают бесчинствовать - нападать на мелкий скот и домашнюю птицу, - местные охотники в лунные ночи устраивают на их переходах засидки и бьют из засады или у привады. Обычно же гиен ловят в капканы, маскируя их у падали.

Анализируя раскраску это скорей всего – **Полосатая гиена** — типичный представитель семейства гиеновых. Водится во всей северной Африке, в значительной части Азии от Средиземного моря до Бенгальского залива. Обычна в Северо-Западной и средней Индии, становится реже к югу и отсутствует на Цейлоне, равно как и во всех странах, лежащих далее на восток; в Африке южнее Сахары местами также обычна, но к югу региона становится редка. Её ареал практически не пересекается с ареалом африканской пятнистой гиены. На территории бывшего СССР встречается в Туркмении, Таджикистане и Закавказье, но всюду очень редка. В раннеисторическое время водилась в Южной Европе. Ещё в Средние века она была вполне обычным зверем в Малой Азии, где сейчас гиены нет.

Ареал обитания – скорей всего возможно кочевание гиены и на территорию Украины

Полосатая гиена - довольно крупное животное. Высота в холке - до 80 см, вес самцов до 55-60 кг, в исключительных случаях 90 см и 70 кг соответственно, но обычно гораздо меньше. Самцы крупнее самок. Высота передней части довольно короткого тела подчёркивается гривой из грубых жёстких волос длиной до 30 см, в то время как длина шерсти на других участках тела не более 7 см. Шерсть гиены грубая, прямая. (точно такая как у меня в пробирках, что напоминала черный женский волос, иногда переходящий в серый в отдельных местах)

Лапы сильные, искривлённые, передние длиннее задних, и линия спины сильно понижается к крупу. На ходу гиена ещё больше опускает зад, будто волочит его. Как на передних, так и на задних ногах по 4 пальца, которые всегда тесно соединены. Шея короткая, мощная. Голова массивная, с тяжелой нижней челюстью и большими, широкими, заострёнными ушами. Бросается в глаза сильное развитие жевательных мышц, из-за чего череп кажется очень широким. Зубы исключительно мощные, способные

разгрызать самые крупные кости; клыки огромные. Зубов 34 (для сравнения — у семейства собачьих 40-42).

Голос гиены слышится редко. В основном это разнообразное ворчание, рычание и грубый сиплый вой — ничего похожего на известный «хохот» пятнистой гиены. Полосатая гиена предпочитает участки, поросшие густым кустарником. (Орестовая местность как раз кустарниковая). Полосатая гиена часто встречается вблизи поселений.

Полосатая гиена — преимущественно ночное животное, хотя изредка бродит и днём. В отличие от пятнистой гиены не образует стай. Кормится по большей части падалью. Часто гиены довольствуются голым скелетом копытных, дочиста обглоданным другими падальщиками — в этом случае выручают мощные челюсти, благодаря которым гиены легко разгрызают любые кости. Можно сказать, что за вычетом питания падалью полосатая гиена практически всеядна - она ловит любую живность, с которой в состоянии справиться и которую может догнать, ест насекомых, разоряет наземные гнёзда птиц. Весной в Средней Азии и Закавказье во время выхода из яиц черепах гиена переключается почти полностью на них. Панцирь даже большой черепахи - не проблема для зубов гиены. Кроме того, гиена, подобно шакалу может собирать отбросы.

Растения составляют немаловажную часть рациона. Гиены охотно едят много видов сочных растений, но особенно любят дыни и арбузы, для чего совершают набеги на бахчи. Едят орехи и семена. Наевшись, гиены часто спят возле места кормёжки.

На севере ареала спаривание происходит в январе—феврале, а в более жарких странах (Африка) не приурочено к определенному сезону. Аналогичная картина бывает в зоологических садах, где самки на протяжении года могут приносить 3 помета. Беременность занимает 90-91 день. В выводке насчитывается 2—4 слепых щенка, которые прозревают через неделю или чуть больше. В их воспитании, по-видимому, участвуют оба родителя, хотя в неволе самцы гиен могут съесть выводок. Половой зрелости молодые гиены достигают на 3—4-м году.

Семьи существуют на протяжении ряда лет и состоят из самца, самки и одного-двух, реже трёх подросших молодых, которые остаются с родителями не менее года. Такая семья может жить изолированно от сородичей, но также две-три семьи могут обитать неподалёку друг от друга, при этом каждая семья имеет несколько своих «городков». В семье гиены проявляют общительность и дружелюбие, не свойственные гиене при взаимоотношениях с другими животными.

«Городком» называют наиболее интенсивно используемую часть участка обитания семьи: несколько нор, «трапезную», «уборные», пылевые «ванны», лёжки, места ночлега. Площадь «городка», в зависимости от количества нор и расстояния между ними, может быть от 50 до 2000 кв. м. Величина же всего участка обитания отдельных семей составляет 40-70 кв. км и во многом определяется наличием, качеством и количеством пищи, водопоев и убежищ.

Пространственные взаимоотношения особей регулируются и определяются посредством вокализации и пахучих меток. Маркировка границ всего участка обитания у гиен не отмечена, зато отмечается повышенная маркировочная активность в районе «городка» и, далее, в радиусе 2-3 км от него.

Гиены часто тащат добычу в логово и поедают уже там. Логово гиены очень неопрятно, оно обычно сильно захламлено остатками еды, осколками костей. Тяжёлый гнилостный запах чувствуется на большом расстоянии от обиталища полосатой гиены. От самой гиены тоже исходит сильный отталкивающий запах.

Естественных врагов у гиены немного, хотя молодняк может стать жертвой даже крупных хищных птиц. В Африке взрослых гиен часто душит лев. Вообще, львы, леопарды и гепарды испытывают к гиенам (это касается не только полосатой гиены, а всех гиен вообще) сильную, не совсем понятную ненависть и стараются давить их при любом удобном случае. В Африке отмечались случаи гибели гиен от ударов ног страуса при попытке похитить страусиные яйца или птенцов.

Гиена - робкое и трусливое, но одновременно нахальное животное. Приручается она легко, но даже в неволе часто остаётся злобной и неуживчивой. Большая часть сведений о поведении и образе жизни полосатой гиены получена благодаря наблюдениям в вольерах. В природе наблюдать полосатую гиену сложно из-за её редкости, осторожного поведения и труднодоступности мест обитания.

В принципе, полосатая гиена может приносить известный вред крестьянам. Непосредственный ущерб от неё иногда бывает довольно велик — гиена способна утащить ягнёнка или курицу, попортить сад в поисках плодов, сожрать фрукты, разложенные для сушки, или вяленую рыбу. В странах с интенсивным растениеводством гиены, чтобы напиться, часто перекусывают шланги, по которым вода поступает к грядкам. Но в целом, в силу малочисленности, гиена не способна сильно вредить крестьянским хозяйствам. Сведения о нападении крупных гиен на людей не подтверждены наукой и относятся скорее к народному творчеству. Однако, загнанная в угол (например, затравленная собаками или попавшая в ловушку) полосатая гиена часто оказывается опасной — её мощные челюсти могут одним движением отхватить пальцы. Впрочем, в большинстве случаев гиена, попав в безвыходное положение, не сопротивляется, а притворяется мёртвой и «оживает» при исчезновении опасности.

Трусливое и нахальное поведение гиены, её гнусный вид, поедание падали и неопрятность издавна нашли отражение в фольклоре. У большинства народов, знакомых с гиеной, она олицетворяет подлость, трусость, низкое коварство, часто — предательство, иногда глупость, жадность и обжорство. Много легенд и суеверий было связано с полосатой гиеной у древних греков. Так, они считали, что гиена способна менять пол. Само слово «гиена» — греческое.

Облик гиены не способствует положительному имиджу этого животного в фольклоре

Что осталось проверить – сможет ли гиена карабкаться по деревьях и лазить по чердаках?

Проводивший экспедицию в Орестов 20.03.2010г. - Калытjuk И.

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

На проведення експедиційно-розвідних робіт, у місцевості Зяблунівського району Рівненської області. У зв'язку із появою невідомий звірів, пошкодження яких необхідно встановити, взяти матеріалові зв'язки шерсті, зрештати злітки відбитків дп, опитати місцевих очевидців, звестити звичину, фотознімки і відео. Сформувати експедиційний звіт.

Координатор Українського дослідницького центру EIBC Калиток Я.М.

